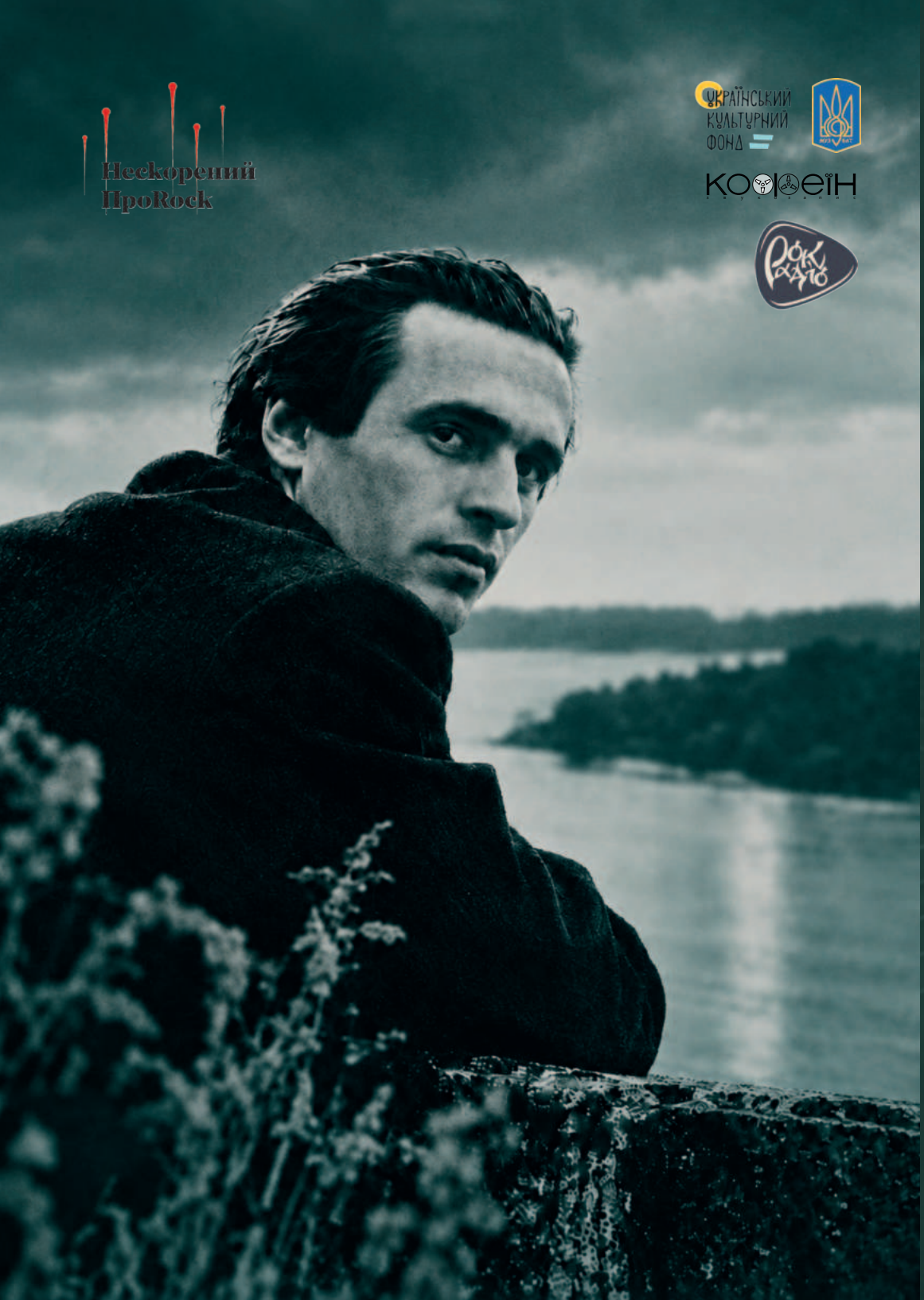

Нескорений
ПроRock
ВАСИЛЬ
СИМОНЕНКО
СЛУХАТИ
Співанник

Нескорений
ПроRock
УКРАЇНСЬКИЙ
КУЛЬТУРНИЙ
ФОНД
КОЛОЇН
РОК РАЙОН

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

Пісні сучасних українських
гуртів та виконавців на
вірші Василя Симоненка
з нотами та акордами

Співаник

Київ / Видавництво «Дзеркало світу» / 2026

УДК 85.319.4
С 37

Проєкт «Нескорений ПроRock»
реалізовано за фінансової підтримки
Українського культурного фонду
Організаційна підтримка проєкту
ГС «Музичний батальйон»
https://muzbat.org

Співаник «Нескорений ПроRock. Василь Симоненко» унікальний тим, що в ньому зібрано сучасні музичні версії пісень на вірші одного з найяскравіших українських поетів XX століття.

Поезія Василя Симоненка – щира, гостра, сильна й напрочуд сучасна. У поєднанні з рок-музикою його слово набуває нового звучання, не втрачаючи своєї внутрішньої сили та свободи.

Подані у співанику ноти, акорди та тексти пісень дадуть можливість користуватися цим виданням не лише фаховим музикантам, а й початківцям.

Для широкого кола шанувальників української поезії та музики

ISMN 979-0-9007137-0-4
© Роман І.О., Юрков О.В., ідея, 2019
© Симоненко В.А., спадкоємці
© ГС «Музичний батальйон», музичні записи, упорядкування 2026
© Бєглов К., логотип серії, 2020
© ТОВ «Видавництво «Дзеркало світу», оригінал-макет, 2026

«Нескорений ПроRock» – музичний проєкт, що відкриває по-новому творчість видатних українських поетів

Тарас Шевченко, Олена Теліга, Василь Стус, Василь Симоненко – це не лише великі імена української літератури. Їх об'єднують внутрішня свобода, громадянська мужність і відповідальність за власне слово. У різні часи це слово ставало способом говорити правду, відстоювати гідність і зберігати силу духу. Саме тому сьогодні воно знову звучить напрочуд актуально.

Кожна частина «Нескореного ПроRocka» – це окремий повноформатний музичний альбом, присвячений одному поетові. Українські музиканти створюють нові пісні на його вірші, надаючи знайомим текстам сучасного звучання.

Проєкт не обмежений одним музичним жанром. Тут зустрічаються рок і авторська пісня, сучасна альтернативна музика, неороманс та інші стилі – залежно від характеру поезії та бачення виконавців.

Світ стрімко змінюється, і разом із ним змінюються способи, якими ми можемо повертати культурну спадщину в сучасне життя. Нові технології дозволяють відновлювати архівні світлини, повертати деталям чіткість, а давно знайомі тексти – представляти в нових звукових та візуальних середовищах.

Для нас осучаснення спадщини Василя Симоненка – це не спроба змінити поета, а спосіб наблизити його до сучасної людини. Його поезія, покладена на нову музику, знову говорить із нами про історію, людську гідність, свободу та любов до України.

Окрему увагу у співанику приділено візуальному образу поета. Архівні фотографії Василя Симоненка, які збереглися у невисокій якості, були відновлені й покращені за допомогою сучасних технологій. Це дає можливість побачити його по-новому – ближчим, живішим, упізнаванішим для сучасного покоління.

Так у співанику поєднуються минуле і сучасність: автентичні тексти, нова музика та оновлена візуальна історія поета.

Головна мета «Нескореного ПроRocka» – повернути поезію українських класиків у сучасний культурний простір, щоб їхні слова не лише читали, а й слухали, співали, бачили по-новому та відкривали для себе нові покоління.

Черкаси, 1959 р.
Черкаський обласний краєзнавчий музей

Василь Андрійович Симоненко
1935–1963

Передмова

Ми народилися вже після того, як Він помер, – раптовою наглою смертю, овіяною домислами, чутками, легендами. Смерть окреслила Його постать, здавалося, ще більше, ніж Його вірші, Його творчість. У нашій родині ім'я Василя Симоненка промовлялося з пієтетом, повагою і... втаємничено. Наш батько, Станіслав Тельнюк – поет, прозаїк та літературознавець, був одного року народження з Василем Симоненком (1935), вони вчилися в університеті в один і той самий час, і наш батько, тоді ще поет-початківець, відвідував літературну студію СІЧ, яку очолював Симоненко. Саме завдяки Василеві Симоненку Станіслав Тельнюк написав свого знаменитого іронічного вірша «Забувайте українську мову» – відповідь «теоретику русифікації» Шамоті. Вірш полетів у народ і долетів до Василя Симоненка. «Ми стрілися з Василем у Києві, в коридорі Спілки на другому поверсі – саме в тому крилі, де розміщувалася «Літературна Україна». Якраз Василя прийняли до Спілки. – Слухай, це ти написав «Забувайте українську мову»? – Ну, я, а що? – розгубився я. – Дай руку, хочу потиснути...»* – згадував Станіслав Тельнюк.

Оце – «потиснути руку» – дуже вплинуло на батька. А те, що впливало на батька, впливало й на нас: ми знали, що Симоненко – геній, який мав стати «новим» Тарасом Шевченком, тобто був його послідовником, та у розквіті творчих сил поета було фізично знищено радянською системою. Любов до його поезії – щирої, сильної, сміливої – росла з нами і оживала в музиці Лесі Тельнюк.

Не дивно, що й перший наш альбом мав назву «Тиша і грім» (так, як у Симоненка) – з заголовною піснею «Тиша і грім» та його ніжно-романтичним «Ображайся на мене, як хочеш...».

22 липня 1963 року Василь Симоненко писав у своєму щоденнику: «Дивна річ: я не хочу смерті, але й особливої жадібності до життя не маю. Десять років – для мене більше, ніж достатньо».

...За п'ять місяців його не стало. Він помер, коли йому було лише 28. Час його творчості припав на переломний і такий яскравий момент в історії української літератури, що, здавалося б, стати знаковим поетом, зіркою – поряд з Миколою Вінграновським, Ліною Костенко, Іваном Драчем – було вже неможливо. Справді, новатором у поезії Василя Симоненка не назвеш, та й у житті, за свідченнями

** Київський національний університет імені Тараса Шевченка*

очевидців, був він людиною надзвичайно скромною. Але в його, начебто спеціально класичних віршах, стільки природної людської теплоти, щирості та правди, що вже це робить їх і оригінальними, й вічними.

Для нашого покоління і для покоління сьогоднішніх музикантів Василь Симоненко – історія. Історія, яку, на жаль, погано знаємо. Вона долинає до нас уривками трагедій людських доль, мистецьких творів, таборових зошитів, щоденникових записів… І коли минуле оживає музикою – воно оживає назавжди.

«Колись історики літератури, може, й не назвуть Василя Симоненка найталановитішим поетом свого покоління. Але ми знаємо, що серед нас не було і немає поета більшої громадянської мужності, більшої рішучості, більшої безкомпромісності, ніж Василь Симоненко», – написав невідомий автор передмови одного з підпільних зошитів його віршів. Очевидно, поет відлунює те, що діється навколо нього, він резонатор епохи й часу.

Громадянська позиція Василя Симоненка є показовою та важливою для нас: «…для того, щоб по-справжньому любити поезію, треба, передусім, не зраджувати правді, красі і думці». Тож коли музикант звертається до поезії Василя Симоненка, він шукає те, що звучить в унісон саме з його душею, його серцем, його життям. Тому поезія Симоненка надається на різні музичні форми: від ліричних пісень, романсів – до рок-балад.

Кожен відкриває для себе Свого Великого Поета. І коли ці відкриття вдаються, кількість прожитих поетом років вже не має особливого значення – він входить у Вічність музикою тиші, твореної сьогодні...

Галя і Леся Тельнюк,
«ТЕЛЬНЮК: Сестри»

ЗМІСТ

5 **Передмова** Галя і Леся Тельнюк
8 **Вона прийшла** Віталій Кириченко & Таня Ша – TONKO
10 **Україна–Русь** гурт «Друже Музико»

12 **Симоненко:** *Щоденник*

14 **Люди прекрасні** гурт «Очеретяний кіт»
16 **Сну нема** Наталя Прокопович
18 **Світ який – мереживо казкове** Осяйна & Живосил

20 **Симоненко:** *З дитинства*

22 **Ти ідеш** SHOPPING HOUR feat Майстерня ЧГС

24 **Живе слово і кадр**

26 **Ображайся на мене, як хочеш** Тельнюк: Сестри
28 **Виростеш ти, сину** гурт «Біла вежа»

30 **Симоненко:** *Спадщина*

32 **Україно, п'ю твої зіниці** гурт «САД»

34 **Спогади**

36 **Лебеді материнства** Неля Франчук
38 **Море радості** Орест Криса

40 **Перші кроки**

42 **У маленьких очах відбивається світ** ILLARIA

44 **Слово про Симоненка**

46 **Образ у мистецтві**

Вона прийшла

Віталій Кириченко,
Таня Ша – TONKO

Музика Тетяни Шам-шетдінової та Віталія Кириченка

Вірш:
14.11.1956

Нескорений ПроRock

```
    G                C/E              D/F♯
Вона прийшла непрохана й нежданa,
  C/E       Em        C⁶
І я її зустріти не зумів.
    G              C/E                D/F♯
Вона до мене випливла з туману,
  C/E        D/F♯ Em
Випливла з туману
    C ▵ add⁹                          G
Моїх юнацьких несміливих снів.

Вона прийшла, заквітчана і мила,
І руки лагідно до мене простягла,
І так чарівно кликала й манила,
Такою ніжною і доброю була.

І я не чув, як жайвір в небі тане,
Кого остерігає з висоти…
Прийшла любов непрохана
Й нежданa –
Ну як мені за нею не піти?
```


Василь Симоненко

Україна–Русь

гурт
«Друже Музико»

Адаптація тексту й музика Максима Трубнікова

Вірші «Русь», 30.04.1956 та «Українська мелодія», 18.01.1957

Нескорений ПроRock

Dm
З глибин віків і гордо, й величаво
Bb C Dm
Встає легендами овіяне ім'я.
Dm
Минуле – сон, але сліпа змія
Bb C Dm
Не отруїла доблесті і слави.
Dm
То встала Русь в кольчузі і шоломі,
Bb C Dm
Щоб їй стихія покорилась дика,
Dm
І вів її у далі невідомі
Bb C Dm
Син Перуна Олег-владика…

приспів

Dm Bb
А навкруги порубані
Bb C Dm
Досинають сни,
Bb C
І далеко бубони
C Dm
Кличуть до війни.

Підводив голову народжений титан,
І йшли назустріч вічності і смерті
Нездолані, гарячі і уперті
Дружини непокірливих слов'ян.
Бо відчували грек і печеніг
Відлуння кроків князя Святослава.
Цвіли хоругви руські на Дунаї,
Що мертвий воїн сорому не має.

приспів

І війни йшли не тільки ради слави,
Бо іншій все корилося меті —
Меч Святослава прокладав путі
Для мудрості ясної Ярослава.
За ясні зорі і за тихі води
Ішли в бої сини твого народу
І гинули, слабіючи від ран,
За кращу, світлу долю всіх слов'ян.

приспів

Зі щоденника Василя Симоненка

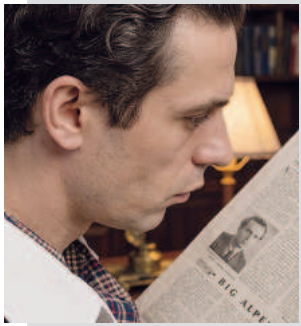
Щоденникові записи поет робив від вересня 1962-го до вересня 1963-го року.

06.07.1963

Не знаю, чи це кожному властиве, чи тільки зі мною таке буває. Часто сумніви нищать будь-яку впевненість в своїй мужности. Я не знаю, як триматимуся, коли посиплються на мою голову справжні випробування. Чи лишуся людиною, чи жах засліпить не лише очі, а й розум? Втрата мужности – це втрата людської гідности, котру я ставлю над усе. Навіть над самим життям. Але скільки людей – розумних і талановитих – рятували своє життя, поступаючись гідністю, і, власне, перетворювали його в нікому не потрібне животіння. Це найстрашніше. Душа прагне потрясінь, а розум боїться їх.

Минулої неділі ми були в Одесі, де місцеві твердолобі натішили нас своїм ідіотичним жахом: аби чого не сталося. Фактично нам заборонили виступити на Шевченківському вечорі. Виходить, Тараса дехто боїться досі. Обиватели від революції.

03.09.1963

Літо, начинене фізичним і моральним безсиллям, – позаду. Осінь стала на поріг, і я з надією дивлюся в її ще прозорі очі. Убога, скупа осінь цього літа! Чого я дочекаюся від такої жебрачки? Вона ж вигадує навіть на шматку хліба.

Ціле літо я справді сидів на дикому острові. І якби не поїздка в Канів до «Жайворонка», то й згадати нічого було б. У Каневі я познайомився також з художницями А. Горською та Г. Зубченко. Особливо легко вирізалося взаєморозуміння між мною та А. Горською.

Друзі мої принишкли, про них не чути й слова. Друковані органи стали ще бездарнішими і зухвалішими. «Літературна Україна» каструє мою статтю, «Україна» знущається над віршами. Кожен лакей робить, що йому заманеться. Як тут не світитися вдячністю, як не молитися щовечора й щоранку за тих, що подарували нам таку вольготність. До цього можна ще додати, що в квітні були зняті мої вірші у «Зміні», зарізані у «Жовтні», потім надійшли гарбузи з «Дніпра» і «Вітчизни».

05.09.1963

Вчора написав «Казку про Дурила». Написав одним подихом, хоч дещо було заготовлено раніше. Сьогодні казка ще подобається мені, жаль, що нікому її прочитати.

Тепер я став у Черкасах ще самотніший, бо немає і того колективу, що був у «Молоді Черкащини». Приятельські стежки між мною та Негодою і Оглобліним, можна сказати, позаростали буйним шпоришем. Одному з них я був потрібен, доки міг щось допомогти, другий виявився звичайнісіньким флюґером. Не сумніваюся, що він цькуватиме мене з таким же запалом, як раніше вихваляв. Та він це й сам продемонстрував з кількох трибун на різних нарадах. Але – нам своє робить.

20.09.1963

Коли я говорю про «дикий острів» і свою самотність, то в цьому немає ніякісінької зневаги до людей. Те, що в Черкасах я майже не маю друзів, зовсім не означає, що я вважаю всіх нікчемами, не гідними моєї уваги і т. д. (це закидає мені дружина). Просто не зустрів я серед них духовної рідні, а дружба, як відомо, не може триматися лише на раціо. Недавно познайомився з Богданом Горинем. Здається, я став писати гірше, ніж рік тому. Зледачіли мозок і серце.

«Вірнішого і серйознішого побратима, ніж папір, я не знаю».

«Окрайці думок»,
18 вересня 1962 року.

«Можна все на світі вибирати, сину, вибрати не можна тільки Батьківщину».

«Лебеді материнства»,
1962 р.

Симоненко Василь. Берег чекань.
Н.-Й. : Пролог, 1965. – 223 с.

Люди прекрасні

гурт
«Очеретяний кіт»

Музика
Романа Кріля

Вірш:
16.01.1963

Нескорений ПроRock

Gm7
Люди – прекрасні.
Земля – мов казка.
Fmaj
Кращого сонця ніде нема.
Gm7
Загруз я по серце
У землю в’язко.
Fmaj
Вона мене цупко трима.

Dm
І хочеться
Бути дужим,
Am
І хочеться так любить,
Gm7
Щоб навіть каміння байдуже
F7+
Захотіло ожити
E
І жить!

Bb
Воскресайте, камінні душі,
Am
Розчиняйте серця і чоло,
Bb
Щоб не сказали
Про вас грядущі:
Am E
– Їх на землі не було...

приспів – двічі

двічі | Захотіло ожити
І жить...

Сну нема

Наталія Прокопович

Музика Наталії Прокопович

Вірш «Як хороше радіти без причини», 27.05.1960

Нескорений ПроRock

E F# B
Як хороше радіти без причини,
C#m E F# B
Коли на місто сутінь опада
E F# B
І чується, як тихо, безупинно
C#m E F# B
Дзюрчить у стоки весняна вода.

приспів

A F# B F#
І сну нема, і спокою немає,
A F# D#
І відчаю, і певності нема,
A F# B F#
Тебе ж у далеч владно закликає
A F# G
Напоєна надіями пітьма.
G
Сну нема і сну нема, *двічі*
B
Сну нема і сну нема. *двічі*

І хочеться всю землю обійняти,
І йти шукать нечуваних пригод…
О, скільки музики натхненної багато
У шумі каламутних вод.

E F# B C#m
Як хо - ро-ше ра - ді - ти без при - чи-ни, ко-ли на міс-то
6 E F# B E F# B
су-тінь о - па - да. І чу - єть-ся, як ти - хо, бе - зу - пин но
13 C#m E F# B A
дзюр чить у сто-ки вес - ня - на во - да. І сну не-ма, і
19 F# B F# A F# D# A
спо-ко-ю не - ма-є, і від-ча-ю, і пев-но-сті не - ма, те-
27 F# B F# A F#
беж у да - леч влад-но зак - ли - ка - є на - по - є-на на - ді - я-ми піть-
33 G G Bm
ма. Сну не-ма - є існу не-ма, сну не-ма - є, сну не-ма - є сну і сну не-ма,
37 G Bm
сну не - ма - є, сну не - ма - є. Сну не - ма - є існу не - ма, сну не - ма - є існу не - ма.

Світ який – мереживо казкове

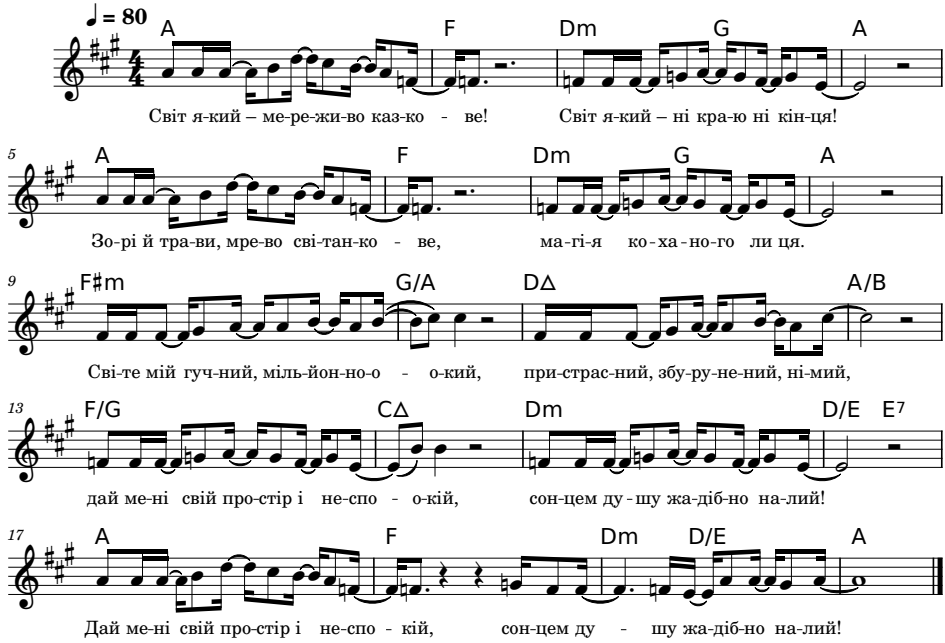
Осяйна & Живосил

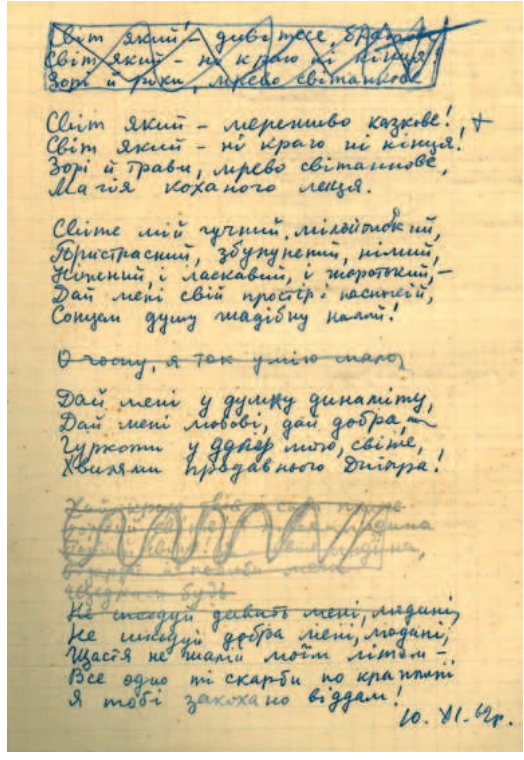
Вірш:
10.11.1962 р.

Нескорений ПроRock

A F
Світ який — мереживо казкове!
Dm G A
Світ який — ні краю ні кінця!
A F
Зорі й трави, мрево світанкове,
Dm G A
Магія коханого лиця.
F♯m G/A
Світе мій гучний, мільйонноокий,
D A/B
Пристрасний, збурунений, німий,
F/G C
Дай мені свій простір і неспокій,
Dm^7 D/E E^7
Сонцем душу жадібно налий!
A F
Дай мені свій простір і неспокій,
Dm^7 D/E A
Сонцем душу жадібно налий!

Дай мені у думку динаміту,
Дай мені любові, дай добра,
Гуркочи у долю мою, світе,
Хвилями прадавнього Дніпра.
Не шкодуй добра мені, людині,
Щастя не жалій моїм літам —
Все одно ті скарби по краплині
Я тобі закохано віддам.

Світ який – дивується, бринить,
Світ який – ні краю ні кінця!
Зорі й трави, мрево світанкове,
Магія коханого лиця.

Світ який – мереживо казкове!
Світ який – ні краю ні кінця.
Зорі й трави, мрево світанкове,
Магія коханого лиця.

Світе мій гучний, мільйонний,
Пристрасний, збурунений, німий,
Ніжний і ласкавий, і жаротворний, –
Дай мені свій простір і насолод,
Сонцем душу жадібно налий!

В гостю, я так умію мало,

Дай мені у душу динаміту,
Дай мені любові, дай добра,
Гуркоту у двигун мого, світе,
Хвилями прадавнього Дніпра!

Не шкодуй довкола мені людині,
Не шкодуй добра мені, людині,
Щастя не шкода моїм літам –
Все одно ні скарби по кишенях
Я тобі закохано віддам!

10. XI. 62 р.

Вірш «Світ який – мереживо казкове», рукопис, 10.11.1962 р. Черкаський обласний краєзнавчий музей

Василько із дідом Федором Трохимовичем Щербанем

Батьківська хата
у селі Біївці

З дитинства

В мене була лиш мати,
Та був іще сивий дід, —
Нікому не мовив «тату»
І вірив, що так і слід.

Був певен, що батько лишній,
Крикливий, немов сусід:
Коли заставав на вишні,
На мене кричав, аж блід.

Та боляче б'ється, думав,
Не пустить гулять на став,
І тому не знав я суму,
Щасливим собі зростав.

І лиш як минули роки
І я непомітно зріс,
Мені часто кидалось в око,
Як сину сусід той ніс

То нові штанці святкові,
Сорочку, що так до лиця,
Або чобітки з підковою
Приносив йому од шевця.

Але мене це не вабило,
Бо заздрити, знав, не слід,
І звався за обновки «бабою»
У мене малий сусід.

Я вірив, що краще всього
Пісні, які знав дідусь.
Вмощусь на коліна до нього
І в очі йому дивлюсь.

А він вимовляє, виспівує
Гарячі прості слова —
І все давниною сивою
В очах моїх ожива.

Мелькають червоні жупани,
Вирує, кипить Дніпро,
І Байда стріляє в султана,
Підвішений за ребро.

І грізні полки Богдана
Шляхетську орду женуть,
А з півночі десь за бураном
На поміч стрільці ідуть.

Несуться зі свистом-гуком
Богунці у всі кінці...
І я затискую руку,
Мов шабля у тій руці.

І плачу, було, й сміюся,
Як слухаю ті пісні...
Спасибі ж тобі, дідусю,
За те, що ти дав мені...

29.07.1960

Василько із дідом на подвір'ї

Ти ідеш

SHOPPING HOUR
feat Майстерня ЧГС

Адаптація тексту й музика Тетяни Шамшетдінової

Вірш «Ніби краплі жовті, в темну воду…», 19.06.1960

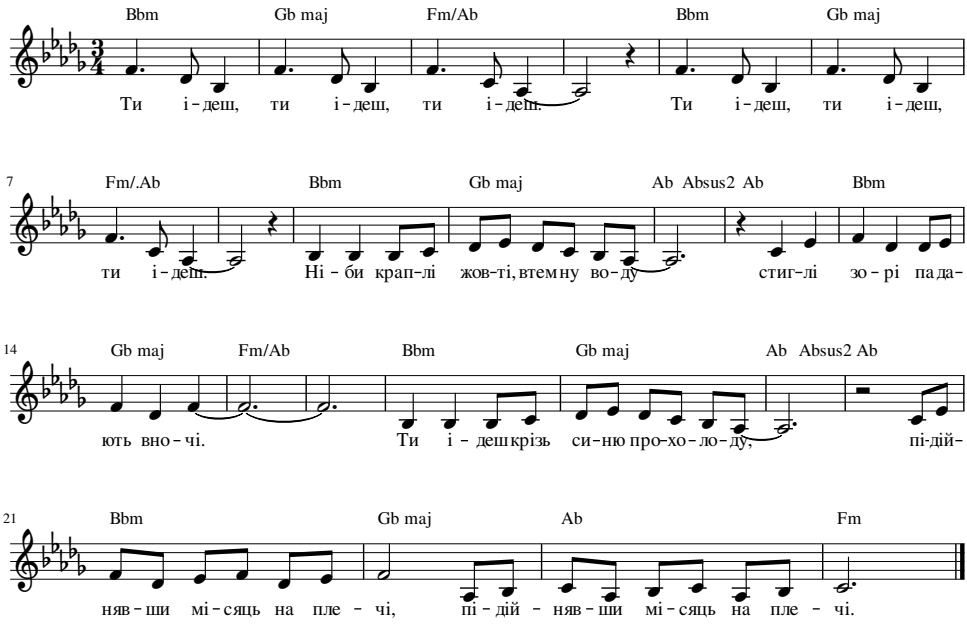
Нескорений ПроRock

Bbm Gb maj Fm/Ab
Ти ідеш, ти ідеш, ти ідеш. *двічі*
Bbm Gb maj Ab Absus2 Ab
Ніби краплі жовті, в темну воду
Bbm Gb maj Fm/Ab
Стиглі зорі падають вночі.
Bbm Gb maj Ab Absus2 Ab
Ти ідеш крізь синю прохолоду,
Bbm Gb maj
Підійнявши місяць на плечі,
Ab Fm
Підійнявши місяць на плечі.

Ти ідеш, ти ідеш, ти ідеш, *двічі*

Ти ідеш… Іди собі щаслива,
Мрій і смійся, думай і мовчи,
Посміхайся вітрові грайливо,
Травам ім'я милого шепчи. *двічі*

Ти ідеш… Звичайно, не до мене,
Не мені замріяність несеш.
Ніжна й добра, щедра і шалена,
Іншому в обійми упадеш.

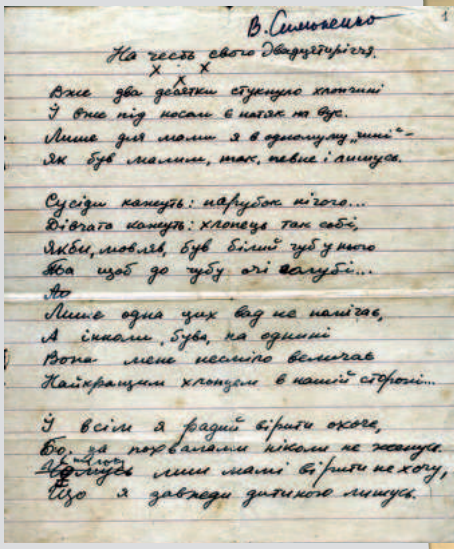
І від вас між сонних незабудок,
Без злоби, досади і обмов,
По росі брестиме босий смуток
І моя нерадісна любов. *двічі*

І моя нерадісна любов. *двічі*

Ти ідеш, ти ідеш,

Ти ідеш, ти ідеш, ти ідеш. *4 рази*

Ти, ти, ти, ти, ти, ти, ти, ти...

В. Симоненко

На честь свого двадцятиріччя.

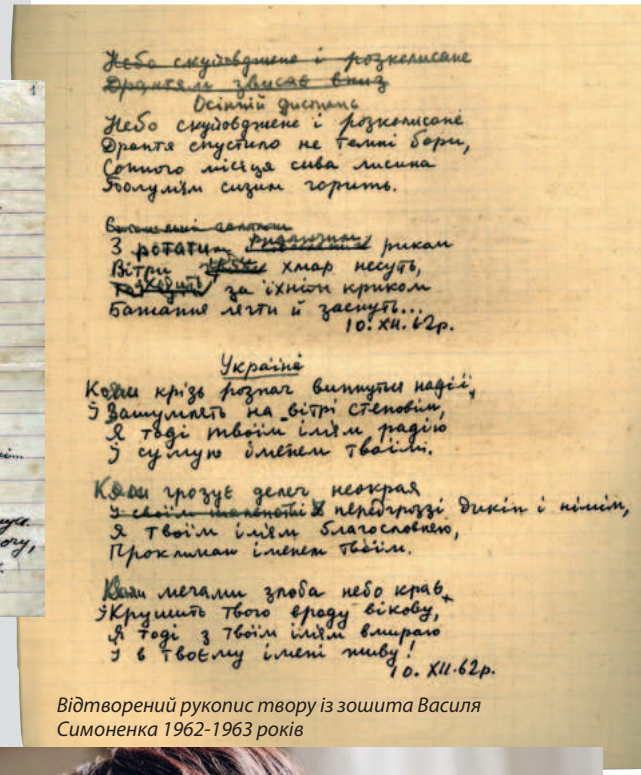
х х х

Вже два десятки стукнуло хлопчині
І вже під носом в нього вус.
Лише для мами я в одному лиці –
як був малим, так, певне, і лишусь.

Сусіди кажуть: нарубок нічого...
Дівчата кажуть: хлопець так собі,
Якби, мовляв, був білий чуб у нього
Та ще ззріст до чубу очі голубі...
Ах
Лише одна їх вад не наїдає,
А іншими, бува, на одинці
Вона мене несміло величає
Найкращим хлопцем в нашій стороні...

І всіми я радий вірити охоче,
Бо, за плечима ніколи не жаную.
Лише мамі вірити не хочу,
Бо я завжди дитинство лишаю.

Центральний державний архів-музей літератури і мистецтва України. Уривок вірша Василя Симоненка на честь свого двадцятиріччя. Вірш. 1955. Рукопис.

Осінній дистанс

Небо скуйовджене і розхлистане
Дрантя спустило не темні бори,
Сонного місяця сива лисина
Голуб'ям сизим горить.

З ротатим рикам
Вітри хмар несуть,
за їхнім криком
Бажання лячі й засинуть...
10. XII. 62р.

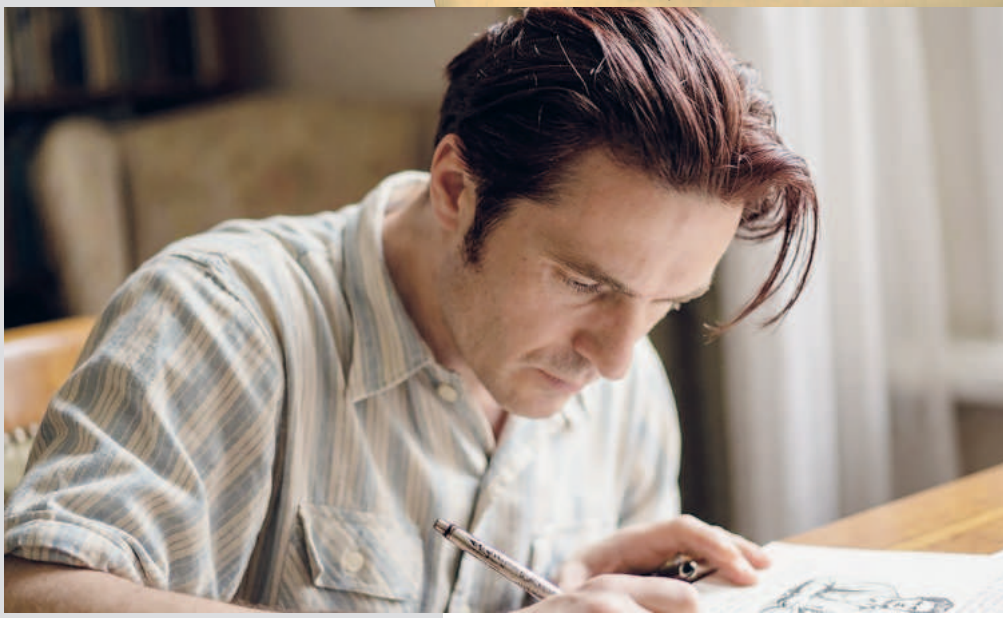
Україні

Коли крізь розпач вимкнуті надії,
І замулять на вітрі степовім,
Я тоді твоїм ім'ям радію
І сурмлю дзвінким твоїм.

Коли грозує десять неокрая
Передгрозді дикім і німім,
Я твоїм ім'ям благословлю,
Прокляну іменем твоїм.

Коли мечами зроба небо крає,
І крушить твою вроду вікову,
Я тоді з твоїм ім'ям вмираю
І в твоєму імені живу!
10. XII. 62р.

Відтворений рукопис твору із зошита Василя Симоненка 1962-1963 років

Василь Симоненко працює за друкарською машинкою в редакції газети «Молодь Черкащини». 1963 р.

Земне тяжіння

~~Ми маємо право померти самі!~~

Ми маємо право на сум і любов,
На щастя, на сонце і трави,
І навіть на бульканя зайвих розмов
Ми іноді маємо право.

Ми маємо право померти самі,
І хочеш не хочеш - колись повторяєш,
~~Що тебе заїдають~~ собі на уми,
Що світ ~~ображає~~ од вогневих тропів.
Ми з вами обовʼязок маємо!
5.1.63.

~~Щастя вам, люди, другого дістати!~~

Земле рідна! Мозок мій світліє
І душа кришталем стає,
Як твої сподіванки і мрії
У ~~мені~~ вливаються моє.

Я живу тобою і для тебе,
Вийшов з тебе, в тебе перейду,
Під твоїм високосним небом
~~Жалуюсь~~ Гартуюсь я сиву молоду.

~~Біль моя! Любов моя! Розрадо!~~
~~Світоч правди за моїх свідків~~
~~Хто тебе любовно обікраде,~~
~~Хто твої турботи обмине,~~
~~Хай тому покарою за зраду~~
Хто тебе любові обікраде,
Хто твої турботи обмине,-
Хай того земне тяжіння зрадить,
І з прокляттям безвість проковтне!
16.1.63.

Відтворений рукопис твору із зошита Василя Симоненка 1962-1963 років

Ображайся на мене, як хочеш

Тельнюк: Сестри

Адаптація тексту
й музика Лесі Тельнюк

A A/G F♯7 Bm/D
Ображайся на мене, як хочеш,
D♯° E
Зневажай, ненавидь мене —
A Em/G D♯° Em
Все одно я люблю твої очі
G/D F♯ Bm Bm/A Esus4 E
І волосся твоє сумне.

Хай досада чи гнів жевріє,
Хай до сліз я тебе озлю —
Ти для мене не тільки мрія,
Я живого тебе люблю.

Для кохання в нас часу мало,
Для мовчання — у нас віки.
Все віддала б, що жить осталось,
За гарячий дотик руки.

Ображайся на мене, як хочеш,
І презирством убий мене —
Все одно я люблю твої очі
І волосся твоє сумне.

♩ = 80
A A/G F♯7 Bm/D D♯° E
Об-ра - жай-ся на ме - не, як хо - чеш, зне-ва - жай, не-на-видь ме - не — все од-
A Em/G D♯° Em G/D F♯ Bm Bm/A Esus4 E
-но я люб-лю тво-ї о - чі і во - лос-ся тво-є сум - не.
A A/G F♯7 Bm/D D♯° E
Хай до-
-са - да чи гнів же - врі - є, хай до сліз я те-бе о - злю — ти для
A Em/G D♯° Em G/D F♯ Bm Bm/A Esus4 E
ме-не не тіль - ки мрі - я, я жи - во - го те - бе люб-лю.
A A/G F♯7 Bm/D D♯° E
Для ко-
-хан-ня в нас ча - су ма - ло, для мов-чан-ня — у нас ві - ки.
A Em/G D♯° Em G/D F♯ Bm Bm/A Esus4 E
Все від-
-да-ла б, що жить ос - та - лоось, за га - ря-чий до-тик ру - ки.
A A/G F♯7 Bm/D D♯° E
Об-ра-
-жай - ся на ме - не, як хо - чеш, і пре-зир-ством у-бий ме - не — все од-
A Em/G D♯° Em G/D F♯ Bm Bm/A Esus4 E A
-но я люб-лю тво-ї о - чі і во - лос-ся тво-є сум - не.

Виростеш ти, сину

Гурт «Біла вежа»

Адаптація тексту
та музика
гурту «Біла вежа»

Уривок з вірша
«Лебеді материнства»,
12-17.04.1962

Нескорений ПроRock

Em D C D
Виростеш ти, сину, вирушиш в дорогу,
Em D Bm C
Вирушать з тобою приспані тривоги.
G D Am D
За тобою завше будуть мандрувати
C D Em Bm Em
Очі материнські і білява хата.

Am G F G
А якщо впадеш ти на чужому полі,
Am G Em F
Прийдуть з України верби і тополі.
C G Dm G
Стануть над тобою, листям затріпочуть,
F G Am Em F
Тугою прощання душу залоскочуть.

Dm C Bb C
Можна вибрать друга і по духу брата,
Dm C Am Bb
Та не можна матір рідну вибирати.
F C Gm C
Можна все на світі вибирати, сину,
Bb C Dm Am Bb
Вибрати не можна тільки Батьківщину.
F C Gm C
Можна все на світі вибирати, сину,
Bb C Dm Am Dm
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

Em D C D Em D
Ви рос теш ти, си - ну, ви - ру-шиш вдо - ро - гу, ви-рушать зто - бо - ю
7 Bm C G D Am D
при - спа-ні три - во - ги. За то-бо - ю за - вше бу-дуть ман-дру - ва - ти
13 C D Em Bm Em Am G
о - чі ма - те рин - ські і бі-ля - ва хата. А як що впа - деш ти
19 F G Am G Em F
у чу-жо - му по - лі, прийдуть з Ук - ра - ї - ни вер - би і то - по - лі.
25 C G Dm G F G Am
Ста нуть над то - бо - ю, лис тям за - трі - по - чуть, ту - го-ю про - ща - ння
31 Em F Dm C Bb
ду-шу за-лос - кочуть. Мож на виб - рать дру - га і по ду - ху
37 C Dm C Am Bb F
бра - та, та не мож - на ма - тір рід - ну ви - би - ра - ти. Мож-на все на
43 C Gm C Bb C 1. Dm Am
сві - ті ви би ра - ти, си - ну, ви - бра ти не мо - жна тіль ки Бать - ків -
49 Bb 2. Dm Am Dm
щи-ну. мо - жна тіль ки Бать-ків - щи-ну.

Симоненко:

Спадщина

Нехай слова ці скучні і бездарні,
Та як мені не написати їх —
Я в них прийду до тихої друкарні
І буду знову втоптувати сніг.
І буду знов у вікна заглядати,
Брехати, що не холодно мені
Твої нечутні кроки впізнавати
В морозній монотонній тишині.
І цілуватися в провулку до безтями…
Чого б тепер я тільки не віддав,
Щоб тільки знову все було так само,
Як я у вірші цьому пригадав.
Щоб знов були ті суперечки марні,
Щоб від кохання знову я дурів…
Нехай слова ці скучні і бездарні,
Та я їх кров'ю власною зігрів!

Малюсі
Василь Симоненко 6-13.02.1957

Василь Симоненко
та кур'єрка «Черкаської правди»
Людмила Півторадна

Василь Симоненко із дружиною Людмилою та сином

Люся! Я вже встиг солідно скучити за тобою. Всі дівчата в темно-голубих пальтах здалеку чомусь дуже похожі на тебе, а зблизька — ні. Жаль. Люблю тебе дико. Ніколи ніхто так ще не морочив мені голови. На папері цілуватися не дуже смачно, але я цілую мою маленьку Люсю мільйон разів. Губи не заболять — не бійся. апиши пару рядків. Жду. Люблю. Скучаю. Цілую.

Твій Вася.
21.1.1957, Київ

Василь Симоненко в редакції газети «Молодь Черкащини». 1963 р.

Україно, п’ю твої зіниці

гурт «САД»

Музика
Сергія Решетника

Вірш: 26.12.1961

Нескорений ПроRock

Em Am Em
Україно, п’ю твої зіниці
G D G E
Голубі й тривожні, ніби рань.
Am B C
Крешуть з них червоні блискавиці
Am B Em
Революцій, бунтів і повстань.

Em B Em
Україно! Ти для мене диво!
D G E
І нехай пливе за роком рік,
Am B C
Буду, мамо горда і вродлива,
Am B Em
З тебе дивуватися повік.

B Em
Ради тебе перли в душі сію,
G D G E
Ради тебе мислю і творю —
Am B C
Хай мовчать Америки й Росії,
Am B G E
Коли я з тобою говорю!
Am B C
Хай мовчать Америки й Росії,
Am B
Коли я з тобою говорю!

C B Em
Одійдіте, недруги лукаві!
Am B
Друзі, зачекайте на путі!
C B Em
Маю я святе синівське право
Am B
З матір’ю побуть на самоті.

Рідко, нене, згадую про тебе,
Дні занадто куці та малі,
Ще не всі чорти втекли на небо,
Ходить їх до біса по землі.

Бачиш: з ними щогодини б'юся,
Чуєш – битви споконвічний грюк!
Як же я без друзів обійдуся,
Без лобів їх, без очей і рук?

Україно, ти моя молитва,
Ти моя розпука вікова…
Гримотить над світом люта битва
За твоє життя, твої права.

Хай палають хмари бурякові,
Хай сичать образи – все одно
Я проллюся крапелькою крові
На твоє священне знамено.

двічі

Україно, п'ю твої зіниці,
П'ю твої зіниці, Україно.

тричі

1958
Василеві Симоненку 23 роки.
Народився син Олесь

Ти лежиш іще впоперек ліжка —
Ну до чого мале й чудне!
А до тебе незримі віжки
Прив'язали цупко мене.

Кажуть, носа ти вкрав у баби,
Губи й ноги забрав мої,
Взяв у матері синю звабу
І в очах своїх затаїв.

Спи, грабіжнику мій кирпатий,
Сумнів диханням розігрій,
Я тобі стану в голови слати
Найніжніші подушки мрій.

Розішлю свої думи в дозори,
Щоб у сизому міражі
Не ступило свавільне горе
На кордони твоєї душі...

17.09.1962
уривок із поезії

Добрий лоскотон

Олесь Симоненко.
Спогади про батька.

Коли мій батько Василь Андрійович Симоненко помер, я був ще зовсім малий. Спогади у мене про нього – дитячі.

Як і всякий батько, він любив гратися зі мною, читав оповідання, казки, вірші. Знав він їх багато. Читав напам'ять. Як справжній тобі артист. Мені це подобалося, і я кожного дня з нетерпінням чекав його з роботи.

Пам'ятаю, якось прийшов він додому веселий і збуджений. Я ж навпаки – був насуплений, набурмосений.

– Чого сидиш сумний та невеселий, як сотник Забрьоха? – накинувся він на мене і став лоскотати. – Ану, козарлюго, вище голову!

Говорив він інколи незрозуміло для мене. Це зараз я знаю, що той сотник із Квітки-Основ'яненка – козацька душа. А тоді це була для мене загадка: чого батько так називає мене?

– Тату, напиши мені казочку. Всім щось пишеш, а мені? – просив його я.

– Обов'язково напишу! – і знову лоскотав мене.

– А про що?

– Про себе. Тільки буду я там, як добрий дядько Лоскотон. Хочеш?

– Еге ж...

Потім він не спав цілу ніч. А наступного дня під вечір вже декламував мені казку про дивного і доброго Лоскотона, про царя Плаксія і його мерзенного Макаку-Забіяку. Я просив його читати казочку щовечора. І кожного разу він добавляв до неї щось нове, ще смішніше і цікавіше. Так народилася та дивовижна казка. Тепер я читаю її моїй доці Мирославці. І вона впевнена, що отой добрий Лоскотон – то її казковий, рідний дід Василь.

Казка «Цар Плаксій та Лоскотон» сподобалася всім. Вона, як я розумію, увійшла в золотий казковий фонд.

Батько теж розумів, що твір удався. І йому, очевидно, хотілося написати іще щось казкове. Якось він сказав:

– Це казка про мене. А хочеш, напишу про тебе? Або про такого ж лінивця, як ти?..

Отож тоді і з'явилася казка «Подорож у країну Навпаки», в якій перше слово – то моє ім'я:

Лесик, Толя й два Володі Сумували на колоді.

І коли я читав цю казку малій Мирославі, вона голосно сміялася, питала мене: «Невже ти, татку, ото був такою замазюрою?.. А де зараз ота колода, на якій ви сиділи?..»

Діти є діти. Вони все розуміють по-своєму. Але в казках мого батька вони знаходять свого улюбленого Лоскотона – вірного друга на все життя.

Мені приємно, що в нашій газеті «Молодь Черкащини» є бойова, тематична сторінка, яка називається «Клуб Лоскотона». Молоді спадкоємці Симоненка продовжують його справу – силою сміху, гумору і сатири викорчовують усяке зло, що стоїть на шляху добра і справедливості...

Василь Симоненко. Зажинок. / Упоряд. В. Пахаренка, Черкаси : Брама – Україна, 2011. – С. 433-434. – 536 с.

«Цар Плаксій та Лоскотон» – віршована літературна казка українського поета Василя Симоненка, написана в 1963 році. обкладинка Анатолія Базилевича

Лебеді материнства

Неля Франчук

музика
Нелі Франчук

Вірш: 12-17.04.1962

Нескорений ПроRock

Dm A dim
Мріють крилами з туману лебеді рожеві,
Gm F A
Сиплють ночі у лимани зорі сургучеві.
Gm Dm Bb Gm Dm
Заглядає в шибу казка сивими очима,
Gm Dm Gm A Dm D7
Материнська добра ласка в неї за плечима,
Gm Dm Gm A Dm
Материнська добра ласка в неї за плечима.

приспів

Gm Dm
Темряву тривожили криками півні,
Gm A
Танцювали лебеді в хаті на стіні,
Gm Dm
Лопотіли крилами і рожевим пір'ям,
Bb A
Лоскотали марево золотим сузір'ям.
Gm Dm Bb A
А-а-а…

Ой біжи, біжи, досадо, не вертай до хати,
Не пущу тебе колиску синову гойдати.
Припливайте до колиски, лебеді, як мрії,
Опустіться, тихі зорі, синові під вії. | *двічі*

приспів

Мріють крилами з туману лебеді рожеві,
Сиплють ночі у лимани зорі сургучеві.

Заглядає в шибу казка сивими очима,
Материнська добра ласка в неї за плечима. | *двічі приспів*

Мріють крилами з туману лебеді…

Море радості

Орест Криса

музика Ореста Криси

Вірш: 9.03.1961

Нескорений ПроRock

Am Em
Я із надій будую човен,
F Em
І вже немовби наяву
Am Em
З тобою, ніжний, срібномовен,
F Em
По морю радості пливу.

Am Em
І гомонять навколо хвилі,
F Em
З бортів човна змивають мох,
Am Em
І ми з тобою вже не в силі
F
Буть нещасливими удвох.

І ти ясна, і я прозорий,
І душі наші мов пісні,
І світ великий, неозорий
Належить нам – тобі й мені.

О море радості безкрає,
Чи я тебе перепливу?
двічі Якби того, що в мріях маю,
Хоч краплю мати наяву.

Василь Симоненко

**Спогади Ганни Федорівни Щербань,
матері Василя Симоненка**

Василь Симоненко з матір'ю

Кажуть, що для матері її дитина завжди найкраща. Може, це й справді так. Пригадую, що мій Василько в ранні дитячі роки у своєму розвитку випереджав своїх однолітків. […]

В три роки Василько почав опановувати грамоту. Вивчив літеру «О». Добре запам'ятав її. А коли йому показали літеру «С», то він сказав, що це недописана «О». І теж запам'ятав. Літера «Б» означала «О» з хвостиком, «Д» – це «О» з ногами. Так за літерою «О» він швидко вивчив всю азбуку.

В 4-5 років Василеві довірили пасти свиней. Було в нас тоді дві хрюшки: біла і ряба. Жене він їх під гору на Скаржинівщину (урочище поблизу нашої хати) і приказує:

– Ти, лябенька, іди доліжкою, а ти, біленька, іди за лябенькою, не повелтай...

Минуло небагато часу, коли дивлюсь, моя біленька свиня риється на сінокосі у Кир'яненкового Сашка, сусіда. Василька ніде не видно. Стала я його гукати, а він гуляє з дітьми у сусідів Сиротюків.

– Васильку, чому ти покинув свиней і гуляєш? – питаю я.

– А що? Свиня пішла до Сашка, і я пішов до Сашка, – відказує Василько. […]

Малого Василя все цікавило. Над усе він любив слухати мудру розповідь діда Федора про історію України: про Запорізьку січ, козаків, про Байду, султанів. Багато знав і розповідав йому дідусь. […]

Пішов Василько до школи у перший клас. Треба було дати йому палички, щоб вчився рахувати. А я дала синові не палички, а велику білу квасолю. Думала, буде йому зручно. Походив мій синок до школи з квасолею днів три, а потім приніс її додому і каже мені:

– Мамо, нате вам квасолю, вона потрібна в борщ, а я й так вмію добре рахувати до ста.

А вмів він не лише читати і рахувати. З малим Василем можна було поговорити, як з дорослим. Він все глибоко розумів, все зважував по-дорослому і був цікавим співбесідником.

З самого дитинства, ще до школи, в нього був хист до складання віршів. А ще дуже любив розповіді діда Федора і захоплювався літаками. […]

Я думала, що мій Василько стане льотчиком. Та йому судилася інша доля. Дідова наука, дідове виховання не пропало марно. Любов до України, до її народу, до її історії і культури перемогла.

Василь Симоненко. Зажинок. / Упоряд. В. Пахаренка, – Черкаси : Брама – Україна, 2011. – С. 430-432. – 536 с.

Спогади Василя Тараненка,
однокласника Василя Симоненка

Я був старший від Василя Симоненка на три роки. А ходили ми до одного класу у Тарандинцях через те, що при німцях навчання не було. З нашого краю ходили три Василі і Микола. Четверо друзів. Микола Цьохла і я – з Єнківець, а два Василі: Бойко і Симоненко – з Бієвець. До Єнківець 4 км, до Бієвець – 7. Ходити далеко.

Післявоєнні зими багатосніжні і холодні, але ми і одного дня не були на квартирі. Бігли додому, бо треба було допомагати по господарству. Я – круглий сирота, жив з мачухою, доброю жінкою, Василь Симоненко теж ріс без батька. Його заміняв йому дід.

Дід був на всі руки майстер: швець і кравець. От пошив ялові чоботи Василеві. Сам вичинив шкіру і пошив. Була весна, Василь забрідає у найглибшу калюжу і гордиться: «А вони в мене не промокають!» Я ходив у «ризових», але не ризикував, щоб не намочити ніг.

У чому ходив Василь пам'ятаю, як зараз. Влітку – брезентові туфлі, штани чорного кольору і біла у смужку сорочка – дід пошив. А взимку – чоботи ялові, довгі, аж за коліна. Халяви високі, тому ні снігу не набирали, ні води не пропускали. Було галіфе темно-синього кольору, піджак на ваті, картуз – все пошив дід.

Після війни важко було. Писати ні на чому, тому вчились не дуже.

Точніше – хто як. Багатьом не доставало підручників.

Василь уроків майже не вчив. Все ловив на льоту з пояснень вчителя на уроці. Ну, математику доводилось рішати вдома. Поки на уроках посидить – напише кілька віршів. Дорогою додому всі анекдоти, вірші порозказує. Хлопці ми були веселі.

Василева мати пекла пироги із солодкою квасолею, калиною, буряком, інколи з сиром, то він часто було їх брав у школу. Завжди розділить на чотирьох. Смачно було. У школі Василь виступав на всіх олімпіадах з гуманітарних наук. Був веселий, розповідав анекдоти, вірші. Але у самодіяльності участі не брав. Співати не вмів. Любив найбільше історію і українську мову та літературу. Цей предмет викладала Марія Йосипівна – класний керівник, душевна людина. Була у Василя шкільна симпатія – Люба Назарець.

Пам'ятаю йшли ми з екзаменів навесні. Сіли на траві біля озера. Підкурювали трохи. Василь не курив тоді. Почитав нам вірші і рецензію з журналу «Дніпро», куди посилав свої вірші. Це було закінчення школи. Після з Василем вже не зустрічався. Одне знаю: Василь матір і діда дуже любив і дуже піклувався про них усе життя.

Тараненко В. Спогади про Василя Симоненка [Текст] // Відлуння Василевого різдва: Збірник присвячується 70-літтю від дня народження Василя Симоненка. – Полтава, 2004. – С. 37-40.

У маленьких очах відбивається світ

ILLARIA

музика ILLARIA

Вірш: 24.05.1958

Нескорений ПроRock

C Am
У маленьких очах відбивається світ –
C Am
Гамірливий, гучний і великий –
Dm G
Буйна радість зелених віт,
Dm G
Білі хмари і срібні ріки.

C G C
У маленьких очах відбивається світ
Am Dm E
В них – червона печаль зірниць
Am Dm E
І світанків краса незабутня.
Cm Fm G
Із маленьких лукавих зіниць
Fm G
Поглядає на нас майбутнє.

приспів

В них відіб'ється простір без меж,
Тиха вулиця й синє поле,
Але клекіт страшних пожеж
Хай у них не тремтить ніколи.

Хай в маленьких очах відбивається світ –
Од маленьких ромашок до стартів великих,
Хай в них світиться синій зеніт,
А не жах од побоїщ диких.

Хай в маленьких очах відбивається світ.

приспів двічі

Хай в маленьких очах відбивається світ.

C
Am
C
У ма - лень ких о-чах від-би-ва-ється-ся світ га мір - ли вий, гуч ний і ве-
4
Am
Dm
G
Dm
G
ли-кий буй - на ра дість зе - ле - них віт, бі - лі хма-ри і сріб-ні рі-ки. У ма-
7
C
G
C
Am
Dm
E
лень ких о-чах від-би-ва-ється-ся світ. Вних чер-во - на пе-чаль зір-ниць
10
Am
Dm
E
Cm
Fm
G
і сіві-тан - ківкра - са не-за - бут - ня. Із ма - лень - ких лу - ка - вих зі - ниць
12
Fm
G
Am
Dm
E
по - гля - да - є на нас май-бут - нє. Вних ві - ді - б'ється про-стір без меж,
14
Am
Dm
E
Cm
Fm
G
ти - ха ву - ли-ця й си-нє по - ле, а - ле кле - кіт страш-них по - жеж
16
Fm
G
хай у них не трем - тить ні - ко - ли.

Слово
про Василя Симоненка

Іван Кошелівець

Симоненко «був винагороджений даром, який дається одиницям: йому судилося на одному з критичних поворотів історії бути обранцем, устами якого промовляє доля нації».

Дмитро Павличко

Він мало жив. Немов літак, що ховається за обрієм швидше, ніж доб'ється до нашого слуху шум його двигунів, Василь Симоненко зник за пругом життя скоріше, ніж долинув до нас могутній гук його серця, зарядженого тривогою XX віку і любов'ю до української землі. Це порівняння неточне, бо звук моторів неодмінно гине, а звук поетового серця, хитаючи серцями мільйонів, відроджується в душі народу. Василь Симоненко коротким життям заробив чесне безсмертя, хоч про свою дочасну і позачасну славу він ніколи не думав.

Василь Стус

Симоненко гидував духовими карликами й паяцами. Він просто йшов на повен зріст, він красиво йшов, як його «перехожий», – і дивився перед себе мужніми очима мужицького сина. Стежка його має чарівну силу випрямляти горбаті душі.

Євген Сверстюк

Симоненко став явищем, більшим за його власний доробок.

Іван Дзюба

Коли людина говорить на повний голос – голос її міцніє. А коли привчає себе говорити напівпошепки – цей шепіт стає її «нормальним» голосом. Василь Симоненко мужньо говорив правду, і правда його самого робила все більшим і більшим.

Василь Симоненко

Олесь Гончар

З глибини народного життя вийшла поезія Василя Симоненка. З мужності народу, з горя його і його звитяжної боротьби виспівалась вона. Звідси той дух непоборний, яким вона пройнята, звідси та розпашіла пристрасть, яка буяє в ній. Вітер часу не остудив Симоненкових поезій, вогнем душі жевріють вони й сьогодні, як і тоді, коли вперше так жагуче й неповторно вибурхнулись у світ.

Василь Пахаренко

Феномен Симоненка зумовили насамперед чотири щільно взаємопов'язані риси його духовного світу – щирість, талант, патріотизм, мужність.
… ось той духовний ґрунт, на якому Симоненко став собою, із якого виросло його безсмертя.
Симоненко по-шевченківськи палко, безоглядно, самозречено любив Україну і так само затято ненавидів її ворогів. Ці почуття струменіють прямо з моторошною енергією у десятках і десятках віршів.

І. Кулик.
Портрет Василя Симоненка, 1981 р.

Алла Горська
Портрет Василя Симоненка

Ліногравюра, 1964

Музей шістдесятництва.
Філія Музею історії міста Києва

І. Кулик.
Портрет Василя Симоненка, 1985 р.
Полотно, олія.

Молодий студент КДУ Василь Симоненко, 1953 р.

Нескорений ПроRock

Проєкт «Нескорений ПроRock»
реалізовано за фінансової підтримки
Українського культурного фонду

Український культурний фонд

Співаник

ВАСИЛЬ СИМОНЕНКО

Пісні сучасних українських гуртів та виконавців
на вірші В.А. Симоненка з нотами й акордами

Дякуємо за надані фото
Черкаському обласному краєзнавчому музею
та Музею шістдесятництва

Друк ТОВ «Видавництво «Дзеркало світу»
вул. Гарматна, буд. 44/2, оф. 46,
м. Київ, 03067
Тел.: (044) 494 12 97, e-mail: vlad@bj.kiev.ua
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи
ДК №2620 від 21.09.2006 р.

Автори ідеї проєкту: Ігор Роман та Олександр Юрков
Керівник проекту: Володимир Гончаров
Літературна редакторка: Ірина Бутко
Передмова Галини і Лесі Тельнюк
Адаптування пісень (слова, ноти): Максим Трубніков
Музичні записи та упорядкування: ГС «Музичний батальйон»
Автор логотипу серії: Костянтин Бєглов
Коректорка: Таїса Ковбасюк
Обробка фото та верстка: Олександр Огороднійчук
Дизайн-концепт і художнє оформлення серії: ТОВ «Видавництво «Дзеркало світу»

Співаник «Нескорений ПроRock. Василь Симоненко» унікальний тим, що в ньому зібрано сучасні музичні версії пісень на вірші одного з найяскравіших українських поетів XX століття.

Поезія Василя Симоненка – щира, гостра, сильна й напрочуд сучасна. У поєднанні з рок-музикою його слово набуває нового звучання, не втрачаючи своєї внутрішньої сили та свободи.

Подані у співанику ноти, акорди та тексти пісень дадуть можливість користуватися цим виданням не лише фаховим музикантам, а й початківцям.

Для широкого кола шанувальників української поезії та музики.

Підписано до друку 12.10.2026. Формат 60x84/16.
Ум. друк. арк. 2,79. Наклад 1000 пр. Зам. №_____

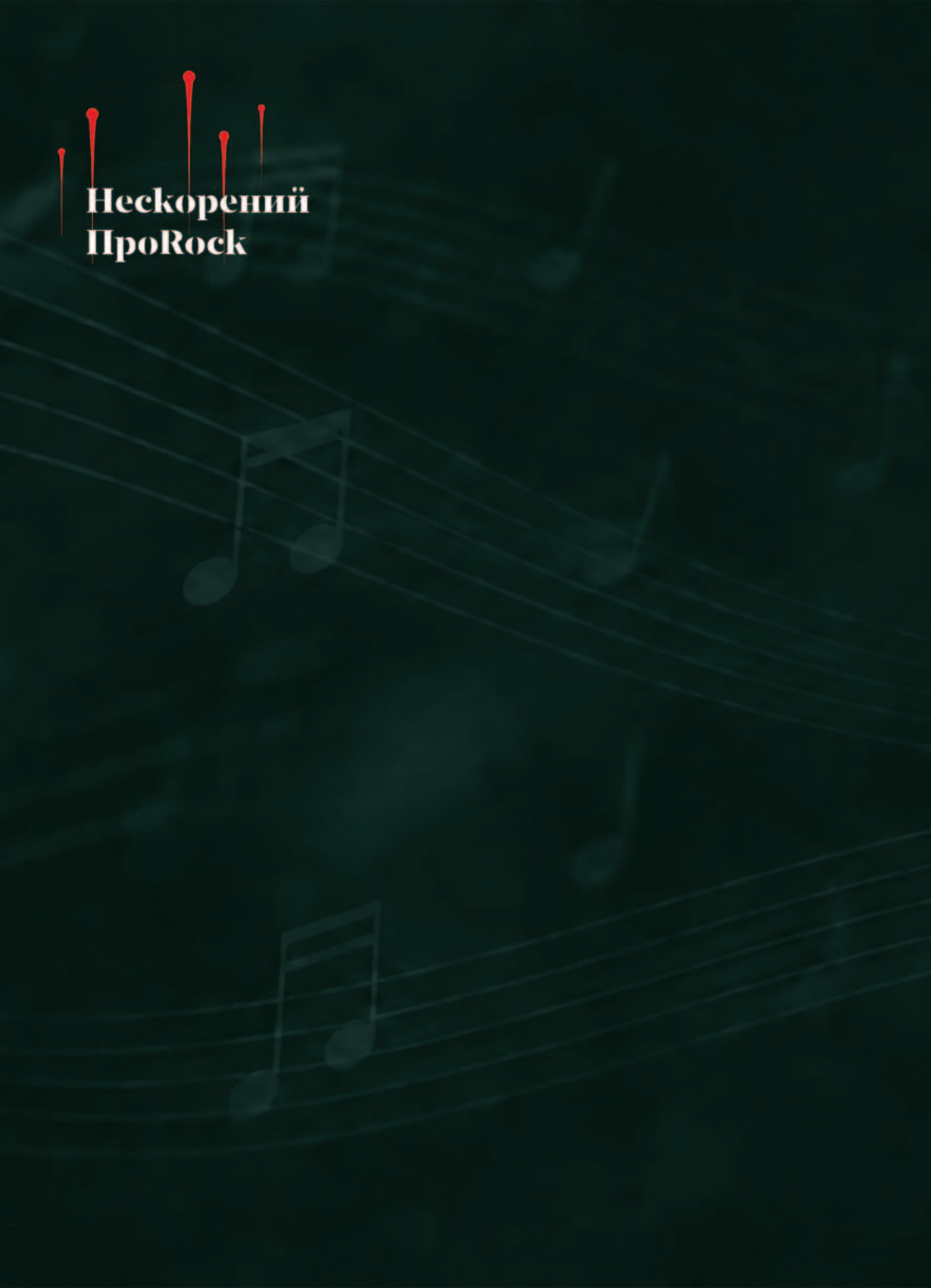
Василь Симоненко. Нескорений ПроRock: співаник / муз. упорядкув. Т. Шамшетдінова; передм. Г. і Л. Тельнюк. – Київ: Видавництво «Дзеркало світу», 2026. – 48 с.: іл., портр., ноти, – (Серія «Нескорений ПроRock»).

УДК 85.319.4
ISMN 979-0-9007137-0-4

Нескорений ПроRock

У серії вийшли:

Нескорений
ПроRock